

Prvi sneg.

(Spisal V. Kosmak. Preložil Jožef Gruden.)

peči je prasketal ogenj ter svetil skozi luknjico v vratih po sobi. Ura je kazala še le štiri, ali v sobi je bilo temotno, ker je imela majhna, napol z mahom zamašena okenca. Zunaj je bilo obnebje žalostno kakor plašč starega berača, ki je nekoliko prej prosil pri vratih.

Ko mu je Francka podala košček kruha, je mel berač mraza z rokama ter jo zahvaljeval: „Bog ti plačaj stotisočkrat in varuj te, ljubo dete, da bi ti ne bilo treba na stara leta prosjačiti kakor meni.“

Štiriletna deklica Francka ga je začudeno pogledala, zaprla vrata ter stekla nazaj v sobo. „Babica, zakaj berači ta mož, ko mu je tako mraz?“

„Ljubo dete, ti tega ne umiš. Da ima doma kaj jesti, bi pač rajši doma ostal lepo pri peči kakor mi. Počakaj, denem še nekoliko na ogenj, da ne bo ugasnilo.“

Babica je dela še debelo poleno na ogenj ter spet sedla na klop, kjer je bil vzidan železen kotel. To je bil babičin prostorček. Rekavala je, da ji je tam najbolj všeč, ker se tudi lahko malo nasloni na kotel, ki jo greje.

„Francka, sedi lepo tukaj na stolček, pa pozibljí Jožka, ako bi se vzbudil. Ko bi se vzbudil, bi jokal po mami, a mamica pride še le zvečer domov, z očetom vred.“

„Kaj mi pa prinesejo?“

„Ljubica moja, jaz ne vem, kaj, ali mislim, da svetega Miklavža in ovčico — lepo belo.“

„Pa jabolk tudi?“ je vprašala Francka, nagnila glavico k levi rami ter zaupljivo zrla v babico.

„Seveda — pa pozlačenih orehov tudi. Vse to ti prineso od svetega Miklavža.“

„O joj!“ je plosknila deklica z okroglima ročicama ter veselja poskočila na stolčku.

V tem je bilo slišati zunaj pod oknom urno cepetanje. Kljuka v vratih je zaškripala, in v sobo je stopil deček s čepico na glavi. Kamižolo je imel sneženo.

„Babica, babica, zunaj pa sneži, poglejte.“ „Pst!“ mu je zapretila babica. „Ne kriči tako, da ne vzbudiš Jožka. Pojdi v vežo, otresi sneg s sebe pa sleci kamižolo. Ubogaj, Karolček!“

Pogledala je skozi okno. „Pa res sneži, lejte si no.“

„Babica, prosim, dajte mi kruha, sem lačen“, je prosil deček ter slačil kamižolo.

„Precej, precej, samo da zaprem kokoši.“

Šla je na dvorišče, pogledala v kurnik, ali so notri vse kokoši, zaprla vrata, pa šla v shrambo po kruh ter ga dala otrokoma.

Francka je zlezla na klop za mizo ter zrla skozi okno, kako čudno padajo snežinke in se kopičijo.

Babica je pa sedla h kotlu in jela presti.

V sobici je bilo tako tiho, tako gorko, tako prijetno. Karolček je sedel poleg babice in gledal, kako se preja navija na vreteno.

„Babica“, je vprašala čez nekoliko časa Francka, „od kod pada sneg?“

„Z neba.“

„Kdo pa ga meče dol?“

„Angelci.“

„Angelci? Kako pa?“ se je čudom začudila Francka.

„Pojdi sem, sedi lepo na stolček, pa ti povem.“

Francka je skočila s klopi, primaknila stolček k babici, položila glavico na njeno koleno, sklenila po-božno rožici ter poslušala

„Vesta, otročička, angeli bivajo pri Bogu v nebesih. Mi jih ne vidimo, ker so tako tako daleč. Le zvečer, kadar razsvetlujejo svoje sobice, vidimo te njih lučice. To so zvedice.“

„Ali ima vsak angelček lučko?“, vpraša Karolček.

„Vsak, dragi moj.“

„O joj, koliko jih mora biti!“

„Toliko, da jih nihče se sošteje! In vsi angelci gledajo dol z neba na zemljo ter opazujejo, kaj kdo dela, vidijo vsako travico, vsako cvetlico, celo vsakega

črvička, in pazijo, da se nikomur ne pripeti kaj žalega. — Ko je Bog ustvaril zemljo in prva dva človeka — Francka, kako sta se imenovala prva dva človeka?“

„Adam in Eva.“

„Viš, saj si si zapomnila. Si že pridna. Ko je torej Bog ustvaril Adama in Evo, so hodili angeli z njim vred v raj, Gospod Bog je govoril z ljudmi, angelci pa so se igrali s ptički in s cveticami ter imeli z njimi največje veselje.“

Nekoč se je Bog zopet odpravljaj v raj. Angeli so se že veselili, da pojdejo z njim, ali Bog jim reče: „Danes ostanete doma. Ljudje so grešili, in zato jih danes izpodim iz raja ter prokolnem vso zemljo!“ In Gospod Bog je gledal tako resno, glas njegov je bil tako preteč, da so se angelci strahu tresli. Še pred nebeška vrata si niso upali, gledali so le skozi okenca, kako je Bog izgnal ljudi iz raja, ter so groze prenehali peti. Videli so, kako pada na vso zemljo nekaj kakor žalostna senca in kako zemlja izgublja vso krasoto.

Tedaj je bil v nebesih žalosten dan. Angeli niso dalj časa same žalosti nič pogledali na zemljo. — Nekoč je angelček slučajno pokukal skozi okence in prestrašeno zaklical: „Bratci, pogledjte, na zemlji je vse cvetje uvelo, drevesa nimajo listja in trave ni po lokah.“ Ostali angelčki so se rinili k okencem pa v resnici niso mogli zemlje spoznati.

Šli so k Bogu: „Oče nebeški, kaj pa se je zgodilo na zemlji?“

„Mila deca“, je izpregovoril Bog, „to je zima. V kazen za greh mine in umrje vsako leto na zemlji vse cvetje, vse žito, vse drevje.“

Ko so angeli to slišali, so jeli tako plakati, da se je razlegalo po vseh nebesih. Toli žal jim je bilo cvetja in drevja. Šli so pred nebeška vrata, stopili kraj neba, zrli na zemljo k uvelemu cvetju ter plakali, da nikdar tega. In te njih solze so padale dol k nam in leté se izpreminjale v lepe bele snežinke. Pa snežec je padal na cvetje, na žito, na drevje, kakor lahna peresca na speče dete, in vsem rastlinam je bilo pod snežcem

tako prijetno, tako toplo, da so se vzbujale spomladi še lepše in veselejše nego so bile poprej. In to je bilo angelcem tako všeč, da od te dobe vsako leto, kadar na zimo cvetje uvene, plakajo iz ljubezni do cvetok, da ne bi umrle za vselej.

Ljudje pravijo, da je to sneg, ali to ni sneg, ampak angelske solze.“

Otrokoma je zastajala sapa, in zrla sta babico tako začudeno.

„Kako more sneg greti cvetke, babica, saj je mrzel?“

„Za tebe je mrzel, ali cvetice greje. Da si ti cvetica, bi grel tudi tebe.“

„Viš, Karolček!“ si je odddehnila Francka, „cvetice greje. Ti tega ne veš, pa babica to vé!“

Pred jaslicami.

Ah, v bornih jaslicah
Se joče božji Sin,
Nebeški angelci
Hitijo iz daljin.

V pobožnih srcih vseh
Veselje se rodi,
Vse k bornim jaslicam
Boga častit hiti.

Na krilih radostno
K pastircem prihité
In pesem pevajo:
Oj blagor vam, ljudje!

Ah, deca, tudi ti
Poklekni h jaslim zdaj
In moli Jezuščka,
Da prideš k njemu v raj.

Aleksij Ivanov.

